

DKK's etiske anbefalinger for avl

DKK har opstillet en række etiske anbefalinger for avlen af hunde. Det er, som navnet antyder, etiske retningslinjer om alt lige fra tævens alder på parringstidspunktet over ansvar for arvelige lidelser til socialisering og prægning af hvalpene.

Mellem Dansk Kennel Klub og en races specialklub kan der desuden være aftalt særlige retningslinier for avlen af en given race eller specialklubben kan have vedtaget supplerende etiske anbefalinger, så tjek også specialklubbens regler og anbefalinger før parring.

Gentagne og/eller markante tilsidesættelser af DKK's etiske anbefalinger vil medføre begrænsninger i en hunds avlsret – evt. nedlæggelse af avlsforbud – og/eller disciplinære sanktioner i henhold til DKK's love og stambogsføringsregler.

Punkt 1.

Det påhviler enhver, der udvælger en hund til opdræt, at vurdere, om avlsdyret er fysisk og mentalt egnet til avl, herunder at hunden ikke indgår i avl, før den er fuldt udviklet

Ingen hund er perfekt, og man må veje fordele og ulemper op imod hinanden, før man udvælger en hund til avl. Husk at det, de fleste hvalpekøbere ønsker sig, er en fysisk og mentalt sund familiehund, der kan leve længe. Mange mentale egenskaber, som f.eks. nervøsitet, har en høj arvbarhed, så det er vigtigt at være ærlig og realistisk, når man vurderer temperamentet hos en potentiel avlshund.

En tæve, der både er fysisk og mentalt moden, har det bedste udgangspunkt for at komme godt igennem drægtighed, fødsel og pasning af hvalpekuldet. For begge køn gælder desuden, at det først er muligt at vurdere hundens potentiale som avlshund, når den er voksen. Generelt bliver hunde af små racer tidligere modne end hunde af store racer. Men selvom en stor hund får sin første løbetid, når den er 10 måneder gammel, vil den ofte ikke være mentalt moden før 2 årsalderen. Nedenstående aldersangivelser kan bruges som rettesnor for det tidligste tidspunkt for første parring:

Små racer (op til ca. 12 kg): minimum 15 måneder

Mellemstore racer (fra ca. 12 – ca. 40 kg): minimum 18 måneder

Gigantracer (fra ca. 40 kg): minimum 22 måneder

Punkt 2.

Det er opdrætters ansvar, at der i avlen kun anvendes hunde, der kan parre sig naturligt samt føde og opfostre hvalpe på naturlig vis

Parring, drægtighed og fødsel er naturlige fysiologiske processer, som gerne skal kunne forløbe uden indgriben. Der kan naturligvis opstå situationer, hvor det er påkrævet at gribe ind for at hjælpe, men det er ikke ønskværdigt, at vores hunderacer udvikler sig i en retning, hvor de ikke kan parre sig, føde eller opfostre deres hvalpe selv. Det kan ofte være svært at vurdere hvad der er årsagen, hvis en hund ikke umiddelbart kan gennemføre en naturlig parring. Fysiske problemer og smerter, såvel som hundens socialisering og adfærdsmæssige udvikling, kan være medvirkende årsager. En hund der ikke har haft særlig mange erfaringer med det modsatte køn under opvæksten, kan f.eks. have problemer med at udvise normal paringsadfærd. Hvis en hund viser tegn på smerte ved parring, skal den undersøges af en dyrlæge. Smerterne kan komme fra kønsorganerne, men de kan også komme fra arvelige sygdomme i ryg eller hofter, som f.eks. spondylose eller hoftedysplasi. Endelig findes der racer, hvor problemer med nedsat kønsdrift ser ud til dukke op i bestemte linjer. Sådanne hunde ønskes ikke anvendt i avlen, da det kan være genetisk betinget. Før man evt. overvejer inseminering, kan det være en god idé at søge hjælp hos en erfaren opdrætter, eller hos en dyrlæge med erfaring indenfor reproduktion. I mange tilfælde kan det faktisk lade sig gøre at få hundene til at parre sig med lidt nænsom støtte. Hvis det lykkes, er sandsynligheden for at de kan klare det selv næste gang væsentligt større. Det er en fordel at være sikker på, at parringstidspunktet er det rigtige, før man griber ind for at hjælpe. Det kan afgøres ved hjælp af en blodprøve og/eller et celleskrab fra hunhundens skede. Står man imidlertid med en hanhund, der ikke viser den mindste vilje/evne til at parre - eller med en tæve, der overhovedet ikke vil lade sig parre på trods af at tidspunktet er korrekt – så er det ikke i overensstemmelse med DKK's etiske anbefalinger at bruge dem i avl. Beslutningen om hvorvidt der evt. skal laves kejsersnit på en fødende tæve kan også være svær. Mange opdrættere - og dyrlæger - har svært ved at have "is i maven" i den situation, og det kan være forståeligt nok. Ikke desto mindre er der sandsynligvis en del tilfælde af kejsersnit, hvor tæven godt kunne have klaret fødslen selv, ved hjælp af tålmodighed og evt. lidt ve-stimulerende medicin. Når en fødsel ender med kejsersnit, skal